

ПОБРАТИМИ

На единъ тѣсенъ мостъ се срещнали двама души: Шишко и Вейчо. Шишко, и сами се сѣщате, билъ тлъстичъкъ като огоено прасенце. А Вейчо, може да не се сѣтите какъвъ е билъ, та затова ще ви кажа. Вейчо билъ тънъкъ като вейка, затова се наричалъ Вейчо. И така, срещнали се двамата на срѣдата на моста и, както става винаги, когато двама души се срещнатъ на тѣсенъ мостъ, не могли да се разминатъ. И нито единиятъ искалъ да се върне и да стори пжтъ, нито другиятъ.

— Върни се и ме пушни да мина азъ пръвъ! — рекълъ Вейчо. — Азъ нося погача за орачитѣ. Трѣбва да бързамъ, много сж огладнѣли.

— Тѣй ли! — извикалъ Шишко. — Това е нищо. Азъ пкък отивамъ на царско състеза-

ние. Царьтъ си търси съветникъ, та е свикалъ умниците на състезание. И нѣмамъ никакво време за губене. Виждашъ, повече бързамъ отъ тебе. Върни се ти, азъ да мина пръвъ!

— Не мога да се върна, — отговорилъ Вейчо. — Погачата ми тежи. Ако река да се обърна, ще плесна въ водата.

— И азъ не мога да се върна, — отговорилъ Шишко. — Какъвто съмъ дебеланъ, ако река да се извърна, ще се подхлъзна и отидохъ въ водата.

— Ами тогава какво ще правимъ? — попиталъ Вейчо.

— Знаешъ ли какво? — извикалъ Шишко. — Намислихъ! Хайде да станемъ побратими! Тогава всичко ще се нареди.

— Че какъ тѣй като станемъ побратими, всичко ще се нареди?

— Ти кажи само, искашъ ли да станемъ побратими?

— Искамъ.

— Тогава дай си ржката!

Стиснали си двама-та ржцетѣ и станали побратими.

— Сега чувай, — рекълъ Шишко. — Побратимитѣ дѣлятъ

